

гарски писатели съ ищичко въ ржкѣтъ,
преведохъ ѿ многородныятъни Сърбски на
матерныятъ ни Български языкъ, въ която
щемъ да намѣримъ без'цѣныятъ камень,
сирѣчь такива чловѣцы, които е самъ
Богъ още въчревето имъ матерно шсвя-
тилъ и за просветители на родѣтъ ни приу-
готовилъ, които сж, както имъ безсмъртни-
те дѣла посвѣдоочаватъ, смовомъ и дѣломъ
показали, чи сж богопослушни и родолю-
биви были; — тыж сж были познали шпре-
дѣленіето си, тыя сж были истинны Бълга-
ри и добры пастири, които сж полагали
душж тж си за христовото стадо; тѣхъ ніе
ни гладъ, ни студъ, ни гоненѣ ни самата
смъртъ ѿ врътила ѿ длѣжностите имъ.
Между сичките на имя да наведемъ тука
само чудеснижтъ царъ Симеона, който е
сърцето на сичките. Тоя пожелателны
царъ Българскій съ еднѣтъ си е ржкж дър-
жалъ скиптро, съ което е управлялъ бо-
годаното си царство, а съ другѣтъ дър-
жалъ перото, съ което е шкрашавалъ мы-
слите народѣтъ ни; съ едното си око е глѣ-
далъ да бжде царството му благополучно,
а съ другото, да постигне родѣтъни бла-
женство. — На истинж блаженъ царъ; за